

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **P. D.**,
bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Živanou Petřovou,
se sídlem Slovákova 10, Brno,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. 029011/2017/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. 029011/2017/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Ú. ze dne 17. 10. 2016, č. j. K/6262/10/SU/Ma, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, advokátky Mgr. Živany Petřové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 22. 5. 2017, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Ú. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 10. 2016, č. j. K/6262/10/SU/Ma. Stavební úřad tímto rozhodnutím podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 30. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), dodatečně povolil stavbu tenisového kurtu včetně protihlukové stěny na pozemku

p. č. X v katastrálním území Š. u P. (dále jen „stavba“), jejímiž vlastníky jsou K. a V. Č. (dále jen „stavebníci“), a současně stanovil podmínky pro užívání této stavby.

2. Žalobce předně upozorňuje na to, že správní řízení bylo zahájeno již v roce 2002 a v jeho průběhu byly porušovány procesní předpisy, neboť rozhodnutí nebyla vydávána v zákonných lhůtách. Žalobce v průběhu řízení podal množství stížností a podnětů ohledně nečinnosti stavebního úřadu a byl také nucen podat celkem pět žalob na ochranu proti nečinnosti. Žalobce je přesvědčen o tom, že průtahy a nečinnosti správních orgánů bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, k čemuž dodává, že průtahy v řízení a nečinnost bývají Ústavním soudem hodnoceny jako jiný zásah orgánů veřejné moci. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nečinnost správních orgánů neměla vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy.
3. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, ale pouze se ztotožnil s právní úvahou stavebního úřadu. Žalovaný se nevypořádal zejména s námitkou nesouladu stavebního záměru s územním plánem, k čemuž žalobce uvádí, že se stavba nachází v ploše čistě obytného bydlení, v níž musí využití území, činnosti a stavby odpovídat nárokům na rodinné bydlení se soukromými zahradami a kde kvalita obytného prostředí nesmí být narušována nad obvyklou úroveň. Žalovaný se nevěnoval ani tomu, zda stavba víceúčelového sportoviště s umělým povrchem naplňuje podmínku využití území jako zahrady. Sportoviště je navíc zdrojem hluku, přičemž k hodnotám hluku z míčových her a skutečnému provedení sportoviště se žalobce podrobně vyjádřil v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Požadavek krajské hygienické stanice na předložení protokolu z měření hluku ostatně přisvědčuje námitce žalobce ohledně narušení kvality prostředí nad úroveň obvyklou v daném území. Tvrzení žalovaného, podle něhož v souzené věci nešlo o zpevněnou a nepropustnou plochu, která by na pozemku měnila odtokové poměry, pak bylo v rozporu se skutečným stavem, neboť na pozemku stavebníků bylo vybudováno sportoviště se zpevněným umělým povrchem.
4. Žalobce dále upozorňuje na to, že sportoviště bylo vybudováno na pozemku evidovaném jako orná půda a spadajícím do zemědělského půdního fondu. Změna využití území přitom byla možná jen na základě rozhodnutí o využití území vydaného podle § 32 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976.
5. Nezákonné a nepřezkoumatelné je dle mínění žalobce také rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 11. 2006, č. j. K/2023/04/SU/Šam (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce“), jímž byla povolena výjimka z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, účinné do 27. 8. 2009 (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“). Stavební úřad (a stejně tak i žalovaný) se totiž řádně nevypořádal s námitkami, zejména pak s námitkou týkající se umístění stavby při hranici. Zatímco stavební úřad tuto námitku nesprávně odbyl tím, že půdorysné umístění stavby není předmětem rozhodnutí, žalovaný zcela rezignoval na sdělení jakýchkoli úvah, jež ho vedly k zamítnutí žalobcova odvolání. Rozhodnutí žalovaného vydané ve věci výjimky trpí nepřezkoumatelností také proto, že neobsahuje náležitosti dle § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“); tyto náležitosti přitom neobsahuje ani rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce. Ve vztahu k rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce pak žalobce dodává, že bylo vydáno v rozporu s § 138a stavebního zákona z roku 1976 a s § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Stavebníci též nedoložili soulad stavebního záměru s územním plánem, zejména

z hlediska míry zastavitelnosti pozemku, a nedoložili ani soulad záměru s požadavky kladenými na požární bezpečnost. Výjimka byla dle názoru žalobce povolena bez vyjádření dotčených orgánů. To, že zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce může být podrobena přezkumu v tomto soudním řízení, žalobce dovozuje z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 6 Ca 179/2008-22.

6. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že skutečné provedení stavby neodpovídá projektové dokumentaci, k níž se vyjadřovaly některé dotčené orgány (které reagovaly na projektovou dokumentaci ze srpna 1999). Kupříkladu protihluková stěna byla postavena v rozporu s touto projektovou dokumentací, neboť podle dokumentace měla mít délku 18 m a podezdívku z betonových dílců sahající do výšky 0,6 m, přičemž v osově vzdálenosti 2,4 m měly být vyzděny pilíře, mezi kterými mělo být celoplošné bednění. Ve skutečnosti se jedná o zeď dlouhou 35 m, postavenou z tvárnic sahajících do výšky 2,5 m. Správní orgány tuto skutečnost nebraly v potaz. Vyjádření společnosti Č. D., a. s., ze dne 22. 9. 2014 pak bylo vydáno s platností jednoho roku, rozhodnutí stavebního úřadu však bylo vydáno po více než dvou letech. Zmiňované vyjádření navíc předpokládalo, že bude vydáno závazné vyjádření o existenci sítí. Ke stavbě v jejím skutečném provedení se nadto nevyjádřil žádný dotčený orgán a nebyla posouzena z hlediska požární bezpečnosti. Ani podmínka krajské hygienické stanice ohledně předložení protokolu z měření hluku nebyla dodržena. Stavební úřad měl pochybit také tím, že se odmítl zabývat existencí šatny pro sportoviště a domku na náradí s odůvodněním, že nejsou z pozemku souseda vidět. Tyto stavby nebyly předmětem žádného řízení.
7. Závěrem žalobce poukazuje na to, že stavba byla dodatečně povolena, přestože stavebníci ani po 15 letech nedoložili nezbytné doklady. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem plyne, že podmínky pro dodatečné povolení stavby je třeba posuzovat se stejnou přísností, s jakou se postupuje v řádném povolovacím procesu. Správní orgány naproti tomu svévolně, nezákonně, jednostranně a v rozporu s veřejným zájmem chránily zájmy vlastníka nepovolené stavby, čímž porušily zásady zákonnosti, předvídatelnosti, materiální pravdy, ochrany veřejného zájmu a nestrannosti.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvádí, že se na něj žalobce v prosinci 2015 obrátil s podnětem na opatření proti nečinnosti stavebního úřadu, který žalovanému nepředal spis s jeho odvoláním. Žalovaný na tento podnět reagoval, uložil stavebnímu úřadu, aby mu odvolání se spisem postoupil a o odvolání pak rozhodl. Žalovaný je proto přesvědčen o tom, že nebyl nečinný. V reakci na tvrzení žalobce ohledně nečinnosti správních orgánů žalovaný konstatuje, že tato skutečnost neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.
9. S odvolací námitkou týkající se rozporu stavebního záměru s územním plánem se žalovaný dle svého mínění vypořádal, neboť uvedl, že zahrady mohou sloužit k rekreaci a odpočinku obyvatel rodinného domu, přičemž takovým odpočinkem může být sport. K zabránění obtěžování sousedů před hlukem má sloužit protihluková stěna. Zda stavba splňuje zákonem stanovené hygienické limity, bude posouzeno v kolaudačním řízení. Sportoviště žalobců navíc není veřejným sportovištěm, které by bylo možné umístit jen do ploch určených pro sport, nýbrž rodinným tenisovým kurtem či místem pro individuální rekreaci. Pokud by žalovaný akceptoval názor, že se ve skutečnosti jedná o veřejné sportoviště, vedlo by to k tomu, že by za stavbu bylo nutné považovat i zatravněnou plochu s vyznačenými hranicemi hřiště a se sítí pro tenis nebo jiné sporty. *Ad absurdum* by

se muselo vést řízení o odstranění trávníku na pozemku u rodinného domu, na kterém by jeho vlastníci sportovali.

10. Žalovaný dále podotýká, že okresní hygienik vydal na stavbu tenisového kurtu souhlasný závazný posudek ze dne 26. 1. 2000 a že protihluková stěna a odvodnění se vsakovací jímkou jsou stavbami, které územní plán v podrobnostech neřeší. Žalovaný nepovažuje tenisový kurt za plochu, která by na pozemku měnila odtokové poměry. Součástí stavby navíc je odvodnění tenisového kurtu do vsakovací jímky, a tedy nelze očekávat nadměrné dotčení žalobce na jeho právech. Protihluková stavba o délce 18 metrů byla zakreslena v projektové dokumentaci. Předmětem dodatečného povolení přitom byla stavba vymezená ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu.
11. V replice ze dne 8. 2. 2018 žalobce konstatuje, že se žalovaný nezabýval jeho stížností proti nečinnosti ze dne 27. 7. 2015 a že sám čelil od 1. 4. 2016 žalobě na ochranu proti nečinnosti. Tvzení žalovaného o souladu stavebního záměru s územním plánem pokládá žalobce za mylné. Hluková zátěž má být podle žalobce posuzována již při podání žádosti o povolení stavby, umístění protihlukové stěny na pozemek rodinného domu není povoleno stavebním zákonem z roku 1976 a názor žalovaného ohledně zkvalitnění povrchu stavbou též nemá oporu v právních předpisech. Rozdíl mezi standardním a rodinným tenisovým kurtem žalobci není znám a srovnání tenisové hry na hřišti s hrou na trávě je podle něj zmatečné, neboť na běžné travnaté ploše nelze tenis hrát. Žalobce zpochybňuje také názor žalovaného ohledně obsáhlosti spisového materiálu, ve skutečnosti podle něj šlo o banální stavební řízení.
12. V dalším podání (datovaném dne 1. 2. 2018, doručeném soudu dne 9. 2. 2018 a označeném též jako replika) žalobce konstatuje, že obsáhlost spisu byla zapříčiněna zejména nečinností a obstrukcemi správních orgánů. Žalobce má za to, že stavba nesplňuje hlukové limity a opakovaně připomíná, že krajská hygienická stanice požadovala předložení protokolu z měření hluku k dodatečnému povolení stavby. Podle žalobce není pravdou, že stavba bude sloužit k individuální rekreaci, neboť je u ní postavena šatna pro externí hráče. Existenci této stavby však stavební úřad ignoroval. Názory žalovaného ohledně zkvalitnění povrchu a sportovních aktivit na travnatém povrchu překračují dle žalobce meze správního uvážení.

II. Podstatný obsah správního spisu

13. Právní předchůdci stavebníků, manželé V., podali dne 11. 8. 1999 žádost o vydání stavebního povolení na stavbu tenisového kurtu na pozemku p. č. X v katastrálním území Š. u P. podle § 58 stavebního zákona z roku 1976. Z vyjádření žalobce ze dne 25. 5. 1999 plyne, že ten se stavbou nesouhlasil. V reakci na podanou žádost vydal stavební úřad dne 8. 9. 1999 oznámení o zahájení sloučeného územního a stavebního řízení a dne 7. 10. 1999 vydal stavební povolení na stavbu tenisového kurtu na pozemku p. č. X s tím, že se v souladu s projektovou dokumentací ze srpna 1999 mělo jednat o tenisový kurt o rozměrech zpevněné plochy 30 x 14 m, přičemž samotná hrací plocha měla mít výměru 23 x 10,8 m. Tenisový kurt měl být složen z vrstvy šterkopísku o celkové tloušťce 25 cm, z 2 x 5 cm betonu včetně svařované sítě a na hrací umělý povrch měl být použit NISAPLAST 4 - TERTEX. Tenisový kurt měl být po obvodu odvodněn do vsakovací jímky a po celém jeho obvodu se sousedními pozemky p. č. X a p. č. X měly být vysázeny tují. Žalobce podal proti stavebnímu povolení ze dne 7. 10. 1999 odvolání, načež Okresní úřad Praha – východ rozhodnutím ze dne 17. 2. 2000 stavební povolení zrušil a věc vrátil

stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Zrušovací důvody spočívaly mimo jiné v nedostatečném vymezení zábrany v projektové dokumentaci.

14. Ve spise následuje rozhodnutí okresního hygienika pro Prahu – východ ze dne 26. 1. 2000, jímž byl vyjádřen souhlas s předloženou projektovou dokumentací ohledně stavby tenisového kurtu za podmínky, že bude instalována protihluková stěna o výšce 2,5 m na hranici s pozemkem žalobce. Toto rozhodnutí vycházelo z akustického posudku ze dne 15. 11. 1999, podle něhož by povolovaná stavba tenisového kurtu splňovala směrnou hodnotu stanovenou pro ekvivalentní hladinu zvuku při běžné hře i při nácviu podávání, avšak maximální hladina hluku by překračovala limitní hodnotu o 6 až 11 dB; instalací protihlukové stěny by došlo ke snížení hluku. Právní předchůdci stavebníků předložili též dodatek k projektové dokumentaci ze dne 2. 4. 2000, jímž doplnili dokumentaci o protihlukovou stěnu o celkové výšce 2,5 m s podezdívkou o výšce 0,6 m z betonových dílců, s pilíři o osové vzdálenosti 2,4 m a s dřevěnou výplní, navrženou při kratší straně tenisového kurtu.
15. Protože stavební úřad dne 20. 3. 2001 při místním šetření zjistil, že stavba tenisového kurtu včetně protihlukové stěny již byla zahájena (tenisový kurt byl realizován, protihluková stěna nikoli), oznámil přípisem ze dne 6. 6. 2002 zahájení řízení o odstranění stavby podle § 88 stavebního zákona z roku 1976. V reakci na to požádali právní předchůdci stavebníků o dodatečné povolení stavby, načež stavební úřad rozhodnutím ze dne 23. 8. 2002 dodatečně povolil stavbu tenisového kurtu na pozemku p. č. X, jejíž součástí byla stavba protihlukové stěny na hranici se sousedním pozemkem p. č. X, vše v katastrálním území Š. u P.. Toto dodatečné povolení stavby bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2003 z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
16. Při místním šetření dne 9. 9. 2003 stavební úřad zjistil, že po celé délce hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X (tj. pozemek žalobce – poznámka soudu) byla provedena plná zeď z betonových bloků o výšce 2,1 m. Z protokolu o místním šetření plyne, že zeď neodpovídala v žádném parametru navrhované protihlukové stěně a že byla provedena na základě ohlášení drobné stavby z roku 1999. Toto ohlášení drobné stavby – oplocení na pozemku p. č. X, které mělo být zhotoveno z podezdívky, pletiva a částečně z plného zdiva, je ve správním spise založeno. Z přípisu ze dne 2. 4. 1999 soud zjistil, že stavební úřad neměl k ohlášení stavby oplocení žádné námítky.
17. Dne 1. 4. 2004 požádali právní předchůdci stavebníků o udělení výjimky z § 50 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Žalobce s udělením výjimky nesouhlasil, neboť se domníval, že tenisový kurt i protihluková stěna měly být postaveny ve vzdálenosti 5 m od hranice s jeho pozemkem. Protihluková stěna navíc podle něj neodpovídala specifikaci plotu uvedené v ohlášení drobné stavby. Krajská hygienická stanice ve vyjádření ze dne 15. 11. 2004 konstatovala, že nadále platí souhlasné stanovisko, jež bylo vydáno okresním hygienikem v roce 2000.
18. Dne 7. 11. 2006 stavební úřad povolil stavebníkům, kteří se v mezidobí stali vlastníky pozemku p. č. X v katastrálním území Š., výjimku z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. pro stavbu tenisového kurtu včetně protihlukové stěny. Stavební úřad vycházel z vyjádření krajské hygienické stanice ze dne 15. 11. 2004 a z vyjádření Obecního úřadu v Š., podle něhož stavba tenisového kurtu nebyla v rozporu s využitím území dle rozpracovaného územního plánu obce a plnila doplňkovou funkci individuální rekreace ke stavbě rodinného domu, přičemž tuto doplňkovou funkci nebylo možné z prostorových důvodů

zabezpečit v rodinném domě. K námitkám žalobce stavební úřad uvedl, že (i) konkrétní půdorysné umístění stavby nebylo předmětem rozhodnutí o výjimce, (ii) drobná stavba oplocení byla ohlášena, (iii) předmětem řízení o výjimce bylo povolení výjimky pro jednoduchou stavbu, která nebyla stavbou pro komerční účely, a že (iv) vlastní stavba protihlukové stěny nebyla předmětem řízení o výjimce, neboť konkrétní podmínky týkající se protihlukové stěny budou předmětem „*vlastního rozhodnutí*“.

19. Proti rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce podal žalobce odvolání, v němž tvrdil nesoulad stavby s obytným a životním prostředím a rozpor oplocení s ohlášením drobné stavby. Žalobce též nesouhlasil s označením stavby jako tenisového kurtu, neboť se podle něj jednalo o univerzální sportoviště s basketbalovými koši. Namítal také překročení ekvivalentní hladiny hluku a ohrožení bezpečnosti na sousedních pozemcích, jakož i ovlivnění odtokových poměrů na pozemku žalobce. Stavební úřad podle něj nevzal do úvahy to, že žalobce také míní postavit na svém pozemku rodinný dům, jenž by byl v „kolizi“ se stavbou stavebníků. V neposlední řadě žalobce namítal nezákonný, jednostranný postup stavebního úřadu a jeho nečinnost. Odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2008, č. j. 38708/2008/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného o výjimce“). Žalovaný totiž nezjistil žádné pochybení, jež by odůvodňovalo změnu rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce, a byl přesvědčen o tom, že povolením výjimky nedošlo k porušení obecných technických požadavků na výstavbu, a tedy ani k porušení veřejných zájmů. Splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby (zejména splnění hlukových limitů) v řízení o výjimce nemohlo být řešeno.
20. Při místním šetření dne 2. 2. 2011 pak bylo zjištěno, že stavba tenisového kurtu a protihlukové zdi byla v „*původním stavu*“. Stavebníci prohlásili, že tenisový kurt nepoužívají, neboť tenis nehrají, a nebudou ho provozovat ani veřejně. Zaměstnankyně krajské hygienické stanice při místním šetření uvedla, že protihluková stěna, která plní funkci oplocení pozemku, splňovala parametry pro protihlukovou zeď. Protože měření hluku z roku 1999 bylo provedeno před realizací této protihlukové zdi, bude třeba k dodatečnému povolení stavby doložit ještě protokol z měření hluku za současného stavu.
21. Dne 15. 9. 2014 stavební úřad vyzval stavebníky k předložení protokolu z měření hluku současného stavu a stanoviska příslušné krajské hygienické stanice a dne 18. 9. 2014 požádal dotčené orgány o stanovisko ke stavbě tenisového kurtu včetně protihlukové stěny. Obecní úřad Š. dne 22. 9. 2014 sdělil, že ke stavbě tenisového kurtu s protihlukovou stěnou dle předloženého projektu nemá námitky; z přílohy k tomuto vyjádření je pak patrné, že obecnímu úřadu byl zaslán původní výkres ze srpna 1999 s ručně dopsanou poznámkou o existenci protihlukové stěny na hranici s pozemkem p. č. X. Společnost Č. D., a. s., dne 22. 9. 2014 vyslovila souhlas se stavbou tenisového kurtu a protihlukové stěny, podle něhož je „*[t]ento souhlas platný za předpokladu, že bylo vydáno závazné vyjádření o existenci sítě*“, které mělo být předloženo stavebnímu úřadu společně s vyjádřením této společnosti; platnost vyjádření byla limitována jedním rokem. Z komplexního stanoviska Městského úřadu B. n. L. – S. B.v ze dne 7. 10. 2014 ke stavbě tenisového kurtu, včetně protihlukové stěny, plyne, že dotčené orgány (vodoprávní úřad, orgán ochrany zemědělského půdního fondu, orgán státní správy lesů, orgán ochrany přírody, orgán odpadového hospodářství a orgán ochrany ovzduší) se vyjadřovaly k dokumentaci ze srpna 1999, v níž nebyla stavba protihlukové stěny předpokládána.

22. Dne 18. 11. 2014 zaslali stavebníci stavebnímu úřadu své vyjádření, v němž uvedli, že současný hluk je nulový, neboť stavebníci ani nikdo z jejich rodiny tenis nehraje a na tenisové ploše dochází pouze k provádění zdravotních cviků, z čehož hluk nevzniká. Vzhledem k tomu, že stavebníci tenis nehrají, nebylo by z čeho hluk měřit. Přílohou stavebníci zaslali stavebnímu úřadu akustický posudek z roku 1999, který nechali vypracovat již jejich právní předchůdci. Dále přiložili dokumentaci ke sportovnímu povrchu a petici sousedů o souhlasu se stavbou tenisového kurtu. Ve spise je dále založeno vyjádření Č. t. i. a.s. ze dne 15. 7. 2015 k dodatečnému stavebnímu povolení s platností do 15. 7. 2017.
23. Dne 15. 7. 2015 stavební úřad vydal v pořadí druhé dodatečné povolení stavby tenisového kurtu, včetně protihlukové stěny. I toto rozhodnutí bylo zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 4. 2016 z důvodu, že stavební úřad vedl řízení ode dne 15. 9. 2014 nesprávně a zmatečně podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“), jakož i z důvodu částečné nepřezkoumatelnosti.
24. Dne 17. 10. 2016 stavební úřad vydal své v pořadí třetí rozhodnutí, jímž podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 dodatečně povolil stavbu tenisového kurtu, včetně protihlukové stěny, na pozemku stavebníků p. č. X a stanovil podmínky pro užívání této stavby. Dodatečně povolená stavba podle rozhodnutí stavebního úřadu sestává z tenisového kurtu o rozměrech 30 x 14 m a z protihlukové stěny sahající do výšky 2,5 m nad terénem, umístěné na společné hranici pozemků p. č. X a p. č. X. Stavební úřad k námitkám žalobce zejména uvedl, že stavební zákon z roku 1976 ani vyhláška č. 137/1998 Sb. nestanovovaly pro dodatečně povolovanou stavbu odstupovou vzdálenost pěti metrů. Výjimka z § 50 odst. 8 naposledy jmenované vyhlášky byla udělena a rozhodnutí o ní je pravomocné. Hodnota okolních nemovitostí podle stavebního úřadu nebyla dodatečně povolenou stavbou dotčena. K namítanému překročení limitu hladiny hluku za provozu stavební úřad konstatoval, že bylo předloženo stanovisko krajské hygienické stanice a že měření hluku při hře nelze požadovat, jelikož stavebníci nebudou stavbu používat k hraní tenisu. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí též uvedl, že nový územní plán obce Š. zařadil pozemek stavebníků do plochy čistě obytného bydlení B1 – nízkopodlažní bydlení, a vyjádřil přesvědčení, že stavba odpovídá územnímu plánu, neboť zachovává charakter soukromé zahrady a nenarušuje kvalitu bydlení nad obvyklou úroveň. Vzhledem k tomu, že stavebníci neprovozují tenisový kurt, bylo by měření hluku neekonomické a požadavek jeho provedení by stavebníky nadměru omezoval. Proto stavební úřad jako podmínku užívání stavby stanovil, že je stavbu nutno užívat pouze pro individuální rekreaci stavebníků.
25. Proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 10. 2016 podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že nesouhlasí s tím, aby byla stavba označována jako tenisový kurt, neboť se ve skutečnosti jedná o víceúčelové sportoviště. Tvrdil též porušení zákonných podmínek týkajících se vsakování dešťových vod, absenci posouzení souladu dodatečně povolené stavby s technickými požadavky kladenými na stavby a rozpor s územním plánem. Stavební zákon ani vyhláška č. 137/1998 Sb. podle něj neumožňovaly umístění hřiště a protihlukové stěny na pozemku rodinného domu a nebyly dodrženy odstupové vzdálenosti mezi stavbami. Kromě jiného tvrdil žalobce též opomenutí existence dvou drobných staveb na pozemku stavebníků, a to šatny pro tenis a dřevníku. Namítal, že stavba neplní doplňkovou funkci k rodinnému domu a že je nesmyslné dodatečně povolit

stavbu tenisového hřiště, na níž stavebníci nebudou dle svého tvrzení hrát tenis. V neposlední řadě žalobce namítal, že vyhotovený akustický posudek vycházel ze hry dvou hráčů a že nebyly měřeny reálné hlukové poměry běžné tenisové hry. Měl za to, že je třeba zohledňovat skutečný účel užití stavby v horizontu celé její životnosti a že nelze ustat na předpokladu, že na hřišti bude docházet pouze k neurčitému, okolí nezatežujícímu rodinnému pinkání.

26. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání (jakož i odvolání dalších dvou účastníků řízení) zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl, že stavba je v projektové dokumentaci označena jako tenisový kurt a spadá pod ní vlastní hřiště, včetně odvodnění, a opěrná zeď, nikoli však herní prvky, které nevyžadují povolení ani jiné opatření stavebního úřadu. Tenisový kurt dle žalovaného není stavbou ve smyslu stavebního zákona a nejedná se o zpevněnou a nepropustnou plochu, která mění odtokové poměry na pozemku. Tenisový kurt je navíc odvodněn do vsakovací jímky směrem od pozemku žalobce. Tvrzené podmáčení sousedních pozemků žalobce nedoložil. Záměr byl dle žalovaného v souladu s územním plánem, neboť se nejednalo o veřejné sportoviště, které by bylo možné umístit pouze v plochách územního plánu určených pro sport. Stavba se nacházela v ploše čistě obytného bydlení se soukromými zahradami, přičemž zahrady slouží k odpočinku a rekreaci obyvatel rodinného domu. Tenisová hra pak je příkladem aktivního odpočinku. K zabránění šíření hluku z tenisového kurtu byla navržena a provedena protihluková stěna. Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 mohly být stavby užívány na základě kolaudačního rozhodnutí. Ověření, že stavba splňuje zákonem stanovené hygienické limity hluku, neobtěžuje vlastníky sousedních nemovitostí a nenaruší obytné a životní prostředí, bude předmětem kolaudačního řízení. Splnění obecných technických požadavků na výstavbu bylo řešeno v rozhodnutích stavebního úřadu a žalovaného o výjimce a předmětem řízení, v němž byla dodatečně povolována stavba, dle žalovaného nebylo. Žalovaný dále uvedl, že pro protihlukovou stěnu nebyly předepsány žádné minimální vzdálenosti od hranic pozemků nebo sousedních staveb. S tím, že stavba byla veřejným sportovištěm, žalovaný nesouhlasil, spíše se podle něj jednalo o rodinný tenisový kurt, u něhož nelze předvídat stejnou hlukovou zátěž jako u veřejného sportoviště. Vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu pak nemohla mít ani nečinnost stavebního úřadu.

III. Právní posouzení věci krajským soudem

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná a je namístě zrušit napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu dle konstantní judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Listiny, jimiž žalobce navrhl dokazovat, přitom jsou součástí správního spisu, eventuálně se jedná o rozhodnutí zdejšího soudu, která jsou soudu známa z jeho rozhodovací činnosti.
28. Na úvod soud konstatuje, že v souzené věci bylo roku 2002 z úřední povinnosti zahájeno řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976,

v jehož rámci právní předchůdci stavebníků v témže roce požádali o dodatečné povolení stavby. Dle tehdy platné a účinné právní úpravy se tedy jednalo o řízení o odstranění stavby modifikované žádostí o dodatečné povolení stavby (nikoli o dvě samostatná řízení, jako je tomu dle současné právní úpravy), které mohlo skončit buď dodatečným povolením stavby, nebo rozhodnutím o jejím odstranění. V souladu s přechodným ustanovením § 190 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, se v řízení postupovalo podle dosavadních právních předpisů, tedy podle stavebního zákona z roku 1976. Na řízení mimoto dopadal též správní řád z roku 1967, neboť přechodné ustanovení § 179 správního řádu z roku 2004 stanovilo, že řízení pravomocně neskončená před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů.

29. Stavební zákon z roku 1976 nestanovil stavebnímu úřadu žádnou lhůtu k vydání rozhodnutí ve věci samé, podle podpůrně aplikovatelného § 49 správního řádu z roku 1967 nicméně byl stavební úřad povinen rozhodnout ve věci do 30 dnů od zahájení řízení, resp. nejdéle do 60 dnů. Lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená v citovaném rozhodnutí však byla pouze lhůtou pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon přímo nespojoval žádné následky pro věc samu, jako je tomu u lhůt propadných. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí tak nemohlo mít vliv na zákonnost meritorních rozhodnutí stavebního úřadu či žalovaného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 6 A 177/2002-37). Přestože je nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení řízení vadou, nejedná se o vadu, která bez dalšího představuje důvod pro zrušení vydaného správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013-84, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 11 A 174/2017-38). Zrušení rozhodnutí, jež bylo po průtazích konečně vydáno, pro nedodržení pořádkové lhůty by nebylo účelné a hospodárné, ale naopak by ve svém důsledku bylo postupem zcela absurdním.
30. Ačkoli porušení lhůty pro vydání rozhodnutí může být důvodem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, a může vést k úspěšnosti podnětu k ochraně proti nečinnosti, žaloby proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s., eventuálně k úspěšnosti zásahové žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s., v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí se o zrušovací důvod nejedná. Třebaže soud dává žalobci za pravdu v tom, že řízení před správními orgány trvalo neúměrně dlouho a nebylo vedeno efektivně, nepovažuje tuto skutečnost za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu.
31. Soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. K problematice nepřezkoumatelnosti lze obecně připomenout, že může spočívat v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je typicky takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, jehož výrok nebo odůvodnění jsou vnitřně rozporné, nebo jehož výrok neodpovídá odůvodnění. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je zejména takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, a proč měl účastníkovu argumentaci za nedůvodnou a jím tvrzené skutečnosti za nerozhodné či nesprávné.

32. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v první řadě v tom, že se žalovaný ztotožnil s právní úvahou stavebního úřadu, čímž měl porušit § 59 odst. 1 a 3 správního řádu z roku 1967. Tento postup žalovaného však sám o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje a není namístě ho bez dalšího zapovědět. Je-li totiž rozhodnutí prvostupňového správního orgánu důkladné, je z něho zřejmé, proč prvostupňový orgán nepovažoval argumentaci účastníka za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se odvolací námitky s námitkami uplatněnými v prvostupňovém řízení a nedochází-li odvolací správní orgán k jiným závěrům, není nutné a ani praktické zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné si správné závěry přisvojit se souhlasnou poznámkou (přiměřeně viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, týkající se přezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů). Pokud má tedy žalobce postup žalovaného za nesprávný pouze proto, že se žalovaný v jednom místě odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s úvahou stavebního úřadu, nelze s ním souhlasit. Vzhledem k tomu, že žalobce svou výtku ohledně nesprávného ztotožnění se s názorem stavebního úřadu blíže nerozvádí a neargumentuje tím, že by příslušná úvaha stavebního úřadu nebyla důkladná či přesvědčivá, soud se touto otázkou nemůže podrobněji zabývat.
33. Další důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí mají dle žalobce spočívat v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou nesouladu stavebního záměru s jeho umístěním v ploše čistě obytného bydlení dle územního plánu a s tím, zda stavba víceúčelového sportoviště s umělým povrchem představuje využití území jako zahrady. Ani v tom však žalobci nelze dát za pravdu, neboť žalovaný se k oběma otázkám vyjádřil, a to na stranách 12 a 13 napadeného rozhodnutí, kde též vyjádřil názor, že stavba může být zdrojem hluku, k jehož eliminaci tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému obtěžování sousedů, byla navržena a provedena protihluková stěna.
34. Co se souladu charakteru stavby s územním plánem obce Š. týče, mezi účastníky soudního řízení je nesporné, že dotčený pozemek p. č. X byl územním plánem zařazen do plochy bydlení „B1 Nízkopodlažní bydlení“, pro niž bylo stanoveno, že využití území, činnosti a stavby musí odpovídat nárokům na rodinné bydlení se soukromými zahradami, přičemž kvalita obytného prostředí nesmí být narušována nad obvyklou úroveň (soud tuto skutečnost ověřil též nahlédnutím do územního plánu, veřejně dostupného na <http://www.X.cz/obecni-urad/uzemni-plan/>). V situaci, kdy územní plán stavby kurtů či hřišť výslovně nezapovídá ani taxativně nevymezuje přípustné stavby či činnosti, není umístění stavby tenisového kurtu na zahradě u rodinného domu s citovanými podmínkami územního plánu v rozporu za předpokladu, že tenisový kurt bude využíván pouze soukromě a sloužit obyvatelům rodinného domu k relaxaci či rekreaci (aktivnímu odpočinku). Stavba tenisového kurtu, o kterou jde v projednávané věci, má sloužit právě k individuální rekreaci stavebníků. Nejedná se o veřejné sportoviště (stavbu občanského vybavení), které by mělo mít lokální či nadmístní význam. V takovém případě lze mít též za to, že rekreační hraní tenisu – podobně jako například soukromé hraní nohejbalu či fotbalu na zahradě u rodinného domu – neodporuje charakteru plochy bydlení, neboť rekreace a relaxace se s takovou plochou neodmyslitelně pojí. S názorem žalobce, podle něhož stanovení podmínky, aby byla vybudována protihluková stěna a předložen protokol z měření hluku, samo o sobě svědčí o tom, že vlivem stavby dojde k narušení kvality prostředí nad úroveň obvyklou v daném území, přitom soud nesouhlasí. Skutečnost, že byla vedle tenisového kurtu postavena protihluková stěna, naopak spíše nasvědčuje tomu,

že stavba své okolí nebude nadměrně obtěžovat hlukem, neboť její negativní hluková zátěž bude touto stěnou eliminována. V obecné rovině tak soud považuje stavbu tenisového kurtu za souladnou s územním plánem. Namítá-li žalobce, že tenisový kurt neodpovídá využití území jako zahrady, pak soud odkazuje na shora uvedené úvahy, podle kterých je při absenci vymezení přípustných či nepřípustných staveb v územním plánu umístění tenisového kurtu sloužícího výlučně k individuální rekreaci či relaxaci přípustným využitím daného území.

35. Žalobce též poukazuje na rozpor tvrzení žalovaného, podle něhož se v daném případě „*nejedná o zpevněnou (a nepropustnou) plochu, která by na pozemku měnila odtokové poměry*“, se skutečným stavem věci, kdy se na pozemku stavebníků nachází zpevněný umělý povrch. Toto vyjádření žalovaného je chybné, neboť ze správního spisu plyne, že tenisový kurt je zpevněnou plochou, která byla vyhotovena mimo jiné ze dvou vrstev betonu pěticentimetrové tloušťky, a tedy jde též o plochu nepropustnou. Citovanou pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně nelze číst izolovaně, jako to činí žalobce. Podstatné je, že žalovaný následně uvedl, že je tenisový kurt odvodněn směrem od pozemku žalobce do vsakovací jímky, čímž reagoval na žalobcovu námitku ohledně hrozícího podmáčení jeho pozemku. Navzdory nesprávnému vyjádření o povaze hrací plochy žalovaný příslušnou odvolací námitku vypořádal a správně poukázal na ten aspekt stavby, který byl pro danou věc klíčový. Nedostatečnou kapacitu vsakovací jímky přitom žalobce nenamítá.
36. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že v projednávané věci nebylo vydáno rozhodnutí o změně využití území dle § 32 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. Žalobce však pomíjí, že žádost o dodatečné povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 byla vždy podávána v návaznosti na řízení o odstranění stavby zahájené proto, že pro danou stavbu vůbec nebylo vydáno stavební povolení nebo jiné opatření stavebního úřadu a často ani potřebné územní rozhodnutí. Smyslem dodatečného povolení stavby podle citovaného ustanovení bylo nahradit nejen chybějící stavební povolení, ale často též chybějící územní rozhodnutí. To je patrné i z toho, že stavbu bylo možné dodatečně povolit, nebyla-li v rozporu s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování. V reakci na žádost o dodatečné povolení stavby se tak neposuzovaly jen aspekty řešené ve stavebním řízení, ale též aspekty spadající do řízení územního. Absence rozhodnutí o změně využití území (či jiného typu územního rozhodnutí) tudíž nemohla být překážkou dodatečného povolení stavby. Něco jiného by bylo, kdyby žalobce uvedl, proč se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro změnu využití území, nebo kdyby tvrdil, že v dodatečném povolení stavby nebyly stanoveny žádné podmínky ve smyslu § 39 stavebního zákona z roku 1976, ačkoli tam podle něj měly být. Žalobce však takovou žalobní argumentaci neuplatnil, a proto se soud nemůže zabývat tím, zda rozhodnutí stavebního úřadu v potřebném rozsahu dokázalo nahradit zákonem vyžadované územní rozhodnutí (obdobně viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 47 A 6/2015-100).
37. Před vlastním posouzením další skupiny žalobních bodů je vhodné nejprve zrekapitulovat, že protihluková stěna byla postavena na základě ohlášení drobné stavby oplocení z roku 1999. Zatímco podle ohlášení mělo být oplocení zhotoveno z podezdívky, pletiva a částečně plného zdiva, při ústním jednání konaném dne 9. 9. 2003 bylo zjištěno, že po celé délce hranice mezi pozemky stavebníků a žalobce byla zhotovena plná zeď z betonových

bloků o výšce 2,1 m, která neodpovídala v žádném parametru (materiálově ani rozměrově – délka i výška) navrhované protihlukové zdi dle dodatku k projektové dokumentaci ke stavbě tenisového kurtu (viz protokol ze dne 9. 9. 2003). V průběhu správního řízení se ukázalo, že realizované oplocení dokáže plnit funkci protihlukové stěny, nadále však nemohla postačovat akustická studie z roku 1999 vypracovaná před zhotovením protihlukové stěny, a proto zaměstnankyně příslušné krajské hygienické stanice trvala na předložení protokolu z měření hluku za současného stavu. Tento požadavek přitom vznesla při vědomí toho, že stavebníci (na rozdíl od jejich právních předchůdců) tenisový kurt nepoužívali a tenis nehráli (viz protokol ze dne 2. 2. 2011). Stavební úřad však v rozporu s požadavkem krajské hygienické stanice v roce 2016 dodatečně povolil stavbu tenisového kurtu, včetně protihlukové stěny, která dle jeho rozhodnutí dosahuje výšky 2,5 m nad terénem, bez toho, aby trval na předložení protokolu z měření hluku. Své rozhodnutí stavební úřad zdůvodnil tím, že stavebníci tenisový kurt nevyužívají, načež absenci příslušného protokolu „ošetřil“ stanovením podmínky pro užívání stavby, podle níž má být stavba využívána pouze pro individuální rekreaci stavebníků. V odůvodnění svého rozhodnutí také uvedl, že bylo doloženo kladné stanovisko krajské hygienické stanice.

38. Soud ke shora uvedeným skutečnostem uvádí, že okresní hygienik sice v roce 2000 vyjádřil souhlas s povolením tenisového kurtu, to však pouze za podmínky, že *„bude respektována podmínka vyplývající z akustického posudku o instalaci protihlukové stěny o výšce 2,5 m na hranici pozemku souseda“*. Protože ve skutečnosti byla realizována jiná protihluková stěna, než jakou předpokládal okresní hygienik, akustický posudek i dodatek k projektové dokumentaci, vznesla krajská hygienická stanice požadavek ohledně předložení protokolu o měření hluku, který následně její pracovnice zopakovala u jednání, kde stavebníci sdělili, že kurt nepoužívají. Tento požadavek je třeba podle soudu chápat jako podmínku pro vydání souhlasného stanoviska, přestože to nebylo v jejím vyjádření takto výslovně uvedeno. Úkolem krajské hygienické stanice v projednávané věci bylo mimo jiné posoudit soulad stavby s právními předpisy upravujícími ochranu před hlukem. Souhlasné stanovisko s požadavkem na předložení akustické studie je tak třeba vykládat tím způsobem, že krajská hygienická stanice na stavbě obecně nic závadného neshledala (a nebylo proto z její strany nutné další posuzování), nicméně vzhledem k chybějící akustické studii požadovala její předložení, zjevně za účelem ověření, že stavba bude splňovat hlukové limity (krajská hygienická stanice sice neuvedla výslovně, o jaké limity jde, nicméně je zřejmé, že mělo jít o stejné limity, jaké byly měřeny v předchozí akustické studii z roku 1999 – tedy limity na chráněný venkovní prostor). Za situace, kdy akustická studie nebyla předložena, nebylo možné stavbu dodatečně povolit, jelikož stanovisko krajské hygienické stanice nebylo lze pokládat za souhlasné. Pro úplnost soud dodává, že měl-li žalovaný pochybnosti o povaze vyjádření krajské hygienické stanice, měl možnost vyžádat si jednoznačnější stanovisko od ní nebo od jí nadřízeného správního orgánu, což však neučinil. Argumentace stavebníků a správních orgánů, že v současnosti se na tenisovém kurtu tenis nehraje, není relevantní z hlediska požadavku krajské hygienické stanice na předložení akustické studie, kterou má být ověřeno splnění hygienických limitů hluku na pozemku žalobce, neboť je třeba prověřit všechny vlivy stavby na okolí, které může vzhledem k povolanému účelu mít. Samotná skutečnost, zda se bude na kurtu hrát tenis, závisí zcela na libovůli jeho vlastníka a není předmětem žádného dalšího veřejnoprávního povolování. Tvrzením, že se nyní na kurtu tenis nehraje (ostatně ani nesmí, neboť nepovolenou stavbu nelze užívat), nelze obcházet povinnost ověřit

přípustnost vlivů stavby (vzhledem k jejímu účelu) na okolí. Absence souhlasného stanoviska krajské hygienické stanice pak představuje podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

39. Žalobce dále namítá, že dodatečně povolená stavba neodpovídá projektové dokumentaci ze srpna 1999 ve spojení s dodatkem z dubna 2000, respektive že ve správním řízení nebyla předložena dokumentace skutečného provedení stavby, čemuž správní orgány nevěnovaly zvláštní pozornost. Tato námitka je důvodná. Žalobce má pravdu v tom, že projektová dokumentace neodpovídá skutečnému provedení stavby. Stavebník v návaznosti na zjištění učiněná stavebním úřadem žádal o povolení existující protihlukové stěny a základem jeho žádosti tak byl skutečný stav na jeho pozemku a nikoliv projektová dokumentace z let 1999-2000, jak vyplývá z jeho žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 14. 2. 2004 včetně přiložené žádosti o výjimku z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. V obou dokumentech již není na projektovou dokumentaci odkazováno a ani stavební úřad v dodatečném povolení stavby na projektovou dokumentaci neodkazuje. Tento postup však nemůže soud aprobovat. Projektová dokumentace byla a je povinnou náležitostí pro vydání stavebního povolení, a tedy i pro vydání dodatečného povolení stavby (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, podle kterého „*dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení*“). Soud k tomu dodává, že projektová dokumentace vždy musí odpovídat stavbě, která je povolována, což v projednávané věci splněno nebylo, jelikož projektová dokumentace z let 1999-2000 stavbě, která byla stavebním úřadem dodatečně povolena, neodpovídá. Absence projektové dokumentace zachycující dodatečně povolenou stavbu v provedení, v jakém je dodatečně povolována (v projednávané věci tedy ve stavu reálně existujícím a zjištěném při místním šetření), je tedy překážkou pro vydání dodatečného povolení stavby a její nevyžádání správními orgány pak představuje podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
40. Naopak na zákonnost rozhodnutí nemá vliv pochybení stavebního úřadu, kvůli kterému se dotčené správní orgány v roce 2014 vyjadřovaly k projektové dokumentaci, která neodpovídala skutečnému provedení stavby. Ze spisu se jeví, že některé dotčené orgány měly k dispozici pouze původní projektovou dokumentaci ze srpna 1999 bez dodatku z dubna 2000, tedy verzi dokumentace, která nepočítala s jakoukoli protihlukovou stěnou, což je patrné především z textu komplexního stanoviska ze dne 7. 10. 2014 „*k dokumentaci z 8/1999*“. Toto pochybení stavebního úřadu však podle názoru soudu nemohlo mít s ohledem na charakter stavby na vyjádření dotčených orgánů žádný vliv. Rozdíl mezi původní projektovou dokumentací a skutečným provedením stavby spočívá pouze v přidání protihlukové stěny na hranici mezi pozemky žalobce a stavebníků. Soud nevidí důvod, proč by existence protihlukové stěny (navíc oproti tenisovému kurtu, k němuž se projektová dokumentace z roku 1999 vztahovala) měla být významná pro vodoprávní úřad, orgán ochrany zemědělského půdního fondu, orgán státní správy lesů, orgán ochrany přírody, orgán odpadového hospodářství a orgán ochrany ovzduší a ani žalobce sám neuvádí nic, co by vedlo soud k opačnému závěru.

41. Co se týče vyjádření společnosti Č. D., a. s., ze dne 22. 9. 2014, žalobce se nemýlí, když upozorňuje na jeho omezenou platnost. Toto souhlasné vyjádření bylo vydáno s dobou platnosti jednoho roku ode dne uvedeného v záhlaví, tedy s platností do 22. 9. 2015. Rozhodnutí stavebního úřadu, které z tohoto vyjádření vycházelo jako z podkladu, však bylo vydáno až dne 17. 10. 2016. Není ovšem pravdou, že ve spise absentovalo též vyjádření o existenci sítě elektronických komunikací, neboť to bylo vydáno akciovou společností Č. t. i. dne 15. 7. 2015 s platností do 15. 7. 2017. Absence platného vyjádření společnosti Č. D., a. s. však nebyla způsobila jakýmkoliv způsobem zasáhnout do právní sféry žalobce, jelikož tímto vyjádřením společnosti Č. D., a. s. pouze sděluje, že stavbou není dotčeno žádné zařízení v její správě. Toto vyjádření slouží k zajištění zájmů společnosti Č. D., a. s. a jeho absence (či uplynutí jeho platnosti) zpravidla není způsobile zasáhnout do právní sféry jiných subjektů. Konečně ani žalobce sám neuvádí, jakým způsobem se absence platného vyjádření společnosti Č. D., a. s. dotýká jeho právní sféry. Jeho námitka tak není důvodná.
42. S žalobcem však lze souhlasit v tom, že dodatečně povolená stavba nebyla v průběhu správního řízení posouzena žádným z dotčených orgánů z hlediska její požární bezpečnosti, jak vyžaduje § 31 odst. 1 písm. b) bod 5 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění účinném do 31. 7. 2017, podle kterého se státní požární dozor vykonává posuzováním projektové dokumentace stavby, která vyžaduje stavební povolení, kromě staveb uvedených v § 31 odst. 3, pokud byly převedeny z režimu ohlášení do režimu stavebního povolení. Jelikož předmětná stavba vyžadovala a i dle současné právní úpravy vyžaduje stavební povolení, bylo zapotřebí provést rovněž její posouzení z hledisek požární bezpečnosti. Byť žalobce tuto skutečnost v průběhu správního řízení nenamítal a ani informace plynoucí ze správního spisu nezavdávají konkrétní důvod k pochybám o její požární bezpečnosti, byla požární bezpečnost stavby jedním z technických požadavků, jehož splnění mělo být ověřováno (vzhledem k tomu, že nebyla předložena dokumentace skutečného provedení stavby, není ostatně ani vyloučeno, že stavba obsahuje prvky, které mohou mít vliv na její požární bezpečnost). Správní orgány tak nezjistily dostatečně skutkový stav potřebný pro svá rozhodnutí, jelikož evidentně nezajistily dostatek informací pro ověření požární bezpečnosti stavby. Zároveň ze shora uvedeného vyplývá, že správní orgán příslušný k posouzení požární bezpečnosti stavby nebyl v projednávané věci vůbec osloven a nevydal ve věci příslušné stanovisko. Absence tohoto stanoviska je (obdobně jako absence souhlasného stanoviska krajské hygienické stanice) podstatnou procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
43. K tvrzení žalobce, že se stavební úřad nezabýval existencí dvou drobných staveb, jimiž jsou šatna (či zahradní domek) a domek na náradí, soud konstatuje, že tyto dvě stavby a jejich případné (dodatečné) povolení skutečně nebyly předmětem správního řízení, o něž jde v tomto soudním řízení, a proto se ani soud nemůže věnovat tomu, zda se jedná o stavby vyžadující dodatečné povolení či o stavby, které žádné opatření stavebního úřadu nevyžadovaly. Soud je totiž při přezkumu správních rozhodnutí limitován předmětem správního řízení (§ 75 s. ř. s.) a nepřísluší mu posuzovat, zda měl stavební úřad zahájit řízení o odstranění dalších staveb nebo zda měli stavebníci či jejich právní předchůdci podat obsahově širší žádost o dodatečné povolení stavby. Pouze na okraj nicméně lze poznamenat, že otázku dodatečného povolení protihlukové stěny bylo záhodno ve správním řízení řešit, jako to činil stavební úřad, neboť tato stavba neodpovídala

specifikaci oplocení dle ohlášení z roku 1999, a tudíž ve vztahu k ní byly naplněny předpoklady podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976.

44. Soud se dále zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného o výjimce, neboť i tato otázka má význam pro další řízení před správními orgány ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS.
45. Přezkum rozhodnutí o výjimce je v tomto soudním řízení možný na základě § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť toto rozhodnutí bylo závazným podkladem pro dodatečné povolení stavby, soud jím není sám vázán a žalobce namítl nezákonnost tohoto rozhodnutí v žalobě. Současně se též jedná o rozhodnutí, které žalobce nemohl napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví, neboť rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu není dle ustálené judikatury rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s., nýbrž tzv. subsumovaným správním aktem, který lze soudně přezkoumat až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS).
46. Správní orgány rozhodovaly o povolení výjimky z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., podle kterého „[n]a pozemku se stavbou rodinného domu se mohou umísťovat také garáže a drobné stavby, které plní doplňkovou funkci k němu, popřípadě jedna stavba pro podnikatelskou činnost o zastavěné ploše do 16 m² a 4,5 m výšky, není-li z prostorových důvodů možno zabezpečit uvedené funkce v rodinném domě. Tyto stavby se musí umístit tak, aby svým vzhledem a účinky na okolí nenarušovaly obytné a životní prostředí a podle charakteru podnikatelské činnosti splňovaly též požadavky na dopravní obslužnost a parkování.“ Z citovaného ustanovení bylo v souladu s § 61 téže vyhlášky možné „v odůvodněných případech“ povolit výjimku za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona z roku 1976. Ustanovení § 138 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 stanovilo, že „[v]ýjimky z obecných technických požadavků je možné povolit pouze z těch ustanovení prováděcích právních předpisů, z nichž povolování výjimek tyto předpisy výslovně umožňují a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; **řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky** (zvýrazněno soudem).“
47. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 6 As 5/2009-102, dovodil, že výjimku z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. bylo možné udělit z rozměrů stavby či z výčtu přípustných staveb. Možnost udělení výjimky tedy znamenala, že bylo možné umístit i jiné než zde vyjmenované typy staveb (tedy např. ne pouze stavbu drobnou, ale i stavbu jednoduchou ve smyslu vymezení, členění a definic typů staveb dle stavebního zákona z roku 1976 uvedených v § 139b), to ovšem pouze za dalších „výjimkových“ podmínek (viz § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb., § 138a stavebního zákona z roku 1976). Účelem § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. dle Nejvyššího správního soudu byla „ochrana vzhledové a uživatelské kvality bezprostředního okolí rodinných domů, zachování estetiky pozemků s rodinnými domy, kvalitního a klidového prostředí v obytné zástavbě, jakož i zajištění nezhoršování životního prostředí nevhodnými a rušícími, nebo velikostně či jinak nepřiměřenými stavbami a ochrana proti vzhledovému a estetickému narušení prostředí množstvím menších nevhodných staveb, či nadměrnému využívání, až zneužívání pozemků při rodinných domech přehnanou a množstevně, velikostně i funkčně nevhodnou doplňkovou či

jinou zástavbou. Smyslem a účelem citovaného ustanovení tedy je zajištění kvalitního životního prostředí v okolí rodinných domů a vzhledové i jiné nenarušování a nezatežování klidového (rekreačního) prostředí rodinných domů, a nikoli zablokování veškeré zástavby nad 16 m² zastavěné plochy a 3 m hloubky, či 4,5 m výšky“.

48. Úvodem soud poznamenává, že řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. a řízení o (dodatečném) povolení stavby jsou samostatnými řízeními s odlišným předmětem, jakkoliv některé otázky mohou být posuzovány v obou řízeních. Předmětem řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. není posoudit, zda stavba splňuje veškeré možné náležitosti nezbytné pro její povolení, ale pouze posoudit to, zda lze výjimku z vyhlášky č. 137/1998 Sb. udělit. Z výše řečeného taktéž plyne, že okruh námitek, kterými se může příslušný správní orgán v řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. zabývat, je omezen v zásadě pouze na námítky, které mají vztah k povolení výjimky. Otázky, kterými se správní orgán v řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. zabývá, jsou uvedeny v § 138a stavebního zákona z roku 1976. Vedle podmínky formální (tedy že vyhláška č. 137/1998 Sb. musí povolení výjimky výslovně umožnit) je pro povolení výjimky nutno splnit rovněž několik podmínek materiálních – nesmí být ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky. Pouze nesplnění těchto podmínek lze v řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. namítat. Namítat naopak nelze skutečnosti, které jsou sice významné pro možnost povolení stavby, nicméně nepatří mezi podmínky vymezené § 138a stavebního zákona z roku 1976. Např. rozpor stavby s územním plánem nebo nesoulad některých jejích parametrů s právními předpisy není sám o sobě pro rozhodování o výjimce z vyhlášky č. 137/1998 Sb. relevantní a není na překážku povolení výjimky. Takový tvrzený rozpor může být relevantní pouze jako součást argumentace zpochybňující naplnění některé z podmínek pro udělení výjimky. Zároveň soud poznamenává, že v řízení o povolení výjimky nelze uplatnit námítky proti stavbě, pro jejichž důvodnost není podstatné, zda bude výjimka z vyhlášky č. 137/1998 Sb. povolena, či nikoliv. Z toho důvodu např. nelze v řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb., jejímž předmětem má být rozměr stavby, uplatnit námítku, že stavba je vzhledem ke svému účelu v rozporu s územním plánem. Otázka souladu účelu stavby s územním plánem totiž zpravidla nebude mít žádnou souvislost s jejími rozměry.
49. Rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného o výjimce z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. jsou nepřezkoumatelná. Z rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce je v prvé řadě jen obtížně vysledovatelné, z jakých konkrétních požadavků na výstavbu byla stavebníkům udělena výjimka. Vzhledem k tomu, že stavební úřad v popisu věci uvedl, že se jedná o výjimku týkající se umístění jednoduché stavby na pozemku se stavbou rodinného domu a že v odůvodnění zopakoval, že předmětem rozhodnutí je povolení výjimky pro umístění jednoduché stavby, nicméně lze dovodit, že výjimka měla spočívat v tom, že dodatečně povolovaná stavba nebyla drobnou stavbou, nýbrž stavbou jednoduchou. Konkrétní parametry stavby však stavební úřad v rozhodnutí o výjimce nespecifikoval a nezabýval se jimi. Ostatní technické požadavky uvedené v § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. stavba dle stavebního úřadu zřejmě splňovala, neboť k nim stavební úřad neuvedl vůbec ničeho, byť i to dle názoru soudu bylo namístě. V rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce však

především absentují dostatečné rozhodovací důvody, pro které stavební úřad povolil stavebníkům výjimku. Stavební úřad převzal stanovisko krajské hygienické stanice ze dne 15. 11. 2004 a stanovisko Obecního úřadu Š. ze dne 31. 8. 2004, z něhož citoval závěr o souladu stavby s rozpracovaným územním plánem obce a o charakteru stavby bez toho, aby k těmto stanoviskům sám cokoliv dalšího přidal a aby se vyjádřil k otázce souladu povolení výjimky s účelem § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Ve výše citovaném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud vytkl správním orgánům právě to, že se nezabývaly tím, zda povolení výjimky je v souladu s účelem § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. V projednávané věci je situace obdobná, jelikož souladem povolení výjimky s účelem § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. se stavební úřad nijak nezabýval. V projednávané věci přitom bylo s ohledem na povahu stavby namístě zabývat se minimálně tím, zda není povolení výjimky v rozporu se zachováním „klidového prostředí v obytné zástavbě“.

50. Soud proto musí uzavřít, že rozhodnutí stavebního úřadu o výjimce, které neobsahuje odůvodnění souladu povolení výjimky s účelem příslušného ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb., nemůže dostát požadavku náležitého odůvodnění výjimky z technických požadavků na výstavbu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003-106).
51. Rozhodnutí žalovaného o výjimce ke splnění zákonných podmínek pro její udělení, zejména k jejímu souladu s účelem § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., také nic konkrétního neuvádí, pouze se v něm zcela obecně konstatuje, že povolením výjimky nedojde k porušení obecných technických požadavků na výstavbu, a tedy ani k porušení veřejných zájmů. K aspektům, které jsou pro udělení výjimky stěžejní dle právní úpravy a dle judikatury Nejvyššího správního soudu, žalovaný neuvedl ničeho a stejně tak se žalovaný nevyjádřil ani k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce. Ani z jeho rozhodnutí tudíž není vysledovatelné, z jakých konkrétních důvodů byly žalobcovy odvolací námitky liché či irelevantní a z jakých důvodů je povolení výjimky v souladu s účelem § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. V této souvislosti soud poukazuje na odvolací argumentaci žalobce o množství tenisových míčků spadlých na jeho pozemek svědčících o tom, že narušení klidového prostředí v obytné zástavbě stavbou je minimálně myslitelné.
52. Soud tedy z výše uvedených důvodů pokládá obě rozhodnutí o výjimce za nepřezkoumatelná, a tedy za nezákonné podklady pro rozhodování stavebního úřadu a žalovaného ve věci samé. Vzhledem k tomu, že žalovaný i stavební úřad přejali závěry rozhodnutí o výjimce jakožto podkladových aktů do žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, zatížili tím i tato dvě meritorní rozhodnutí nezákonností.
53. Žalobce rovněž rozhodnutí o výjimce vytýká, že neposoudilo soulad stavby s územním plánem, zejména z hlediska míry zastavěnosti a její umístění u hranice pozemku žalobce, že neposoudilo požární bezpečnost stavby a že rozhodnutí bylo vydáno bez vyjádření dotčených orgánů. Pokud jde o soulad stavby s koeficientem zastavěnosti dle územního plánu obce Š., pak tato otázka spadá svým obsahem do řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli do řízení o povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. a správní orgány rozhodující o výjimce nepochybily, pokud se souladem stavby s koeficientem zastavěnosti nezabývaly. Nicméně v dalším řízení bude povinností správních orgánů tuto námitku v řízení o dodatečném povolení stavby posoudit

a vypořádat, a to s ohledem na územní plán platný a účinný v době jejich rozhodování. Pokud jde

o námitku, že rozhodnutí o výjimce z vyhlášky č. 137/1998 Sb. bylo vydáno bez vyjádření dotčených orgánů, pak soud konstatuje, že žalobce neuvedl, jaké orgány by se k udělení výjimky měly vyjadřovat, a soud sám nevidí důvod, proč by se v řízení o povolení výjimky

z vyhlášky č. 137/1998 Sb. měly k věci vyjadřovat i jiné správní orgány než ty, jejichž vyjádření byla v tomto řízení vyžádána. To platí i o ověření požární bezpečnosti. Obecně tato problematika spadá rovněž do fáze povolování stavby (kde k ověření ovšem nedošlo – viz bod 42 rozsudku)

a žalobce v průběhu řízení o povolení výjimky neuvedl žádný důvod, který by svědčil o možném rozporu jejího udělení s požadavky na požární bezpečnost. Naopak důvodná je námitka, že správní orgány v rozhodnutí o výjimce neposuzovaly umístění stavby u hranice s pozemkem žalobce. Sama skutečnost, že stavba není umístěna 5 m od hranice pozemku žalobce (jak žalobce namítal), sice povolení výjimky z vyhlášky č. 137/1998 Sb. nebrání, nicméně správní orgány měly posoudit, zda tato blízkost již nenarušuje klidové prostředí v obytné zástavbě. Takové posouzení přitom v obou rozhodnutích o výjimce zcela absentuje.

54. Soud dodává, že ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. mu nedává pravomoc zrušit v tomto řízení rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného o výjimce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, č. 1324/2007 Sb. NSS). Tyto podkladové akty se však v důsledku vysloveného právního názoru soudu stávají právně neúčinnými a nadále nezakládají překážku věci rozhodnuté (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44, č. 3680/2018 Sb. NSS).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, neboť shledal, že k závažným pochybením došlo již na úrovni řízení před stavebním úřadem. Jde přitom o tak zásadní vady vyžadující doplnění významných podkladů, že je nelze napravit v řízení o odvolání tak, aby současně bylo účastníkům řízení zachováno právo na řádný opravný prostředek. O vrácení věci žalovanému soud rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení bude úkolem stavebního úřadu vyzvat stavebníky k předložení nezbytných podkladů pro vydání rozhodnutí v řízení o odstranění stavby, zejména předložit projektovou dokumentaci odpovídající stavu, v jakém má být stavba dodatečně povolena, získat nové rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků, souhlasné závazné stanovisko krajské hygienické stanice a souhlasné závazné stanovisko hasičského záchranného sboru. Po shromáždění podkladů (a vyjádření dotčených orgánů k nim) stavební úřad rozhodne o věci samé. Soud přitom apeluje na promptní a profesionální vedení a rozhodnutí věci, neboť dosavadní neefektivní a liknavý přístup stavebního úřadu odporuje zásadám správního řízení a udržuje účastníky v nejistotě. Nedodržování lhůt pro vydání rozhodnutí zvyšuje náklady účastníků, neboť jednou opatřené podklady se stávají v průběhu řízení neaktuálními, čímž vzniká potřeba jejich opětovného vyhotovení.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal

náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč. Tato částka sestává z odměny advokátky za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a repliky ze dne 1. 2. 2018 jako podání ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Soud žalobci nepřiznal odměnu za podání repliky ze dne 8. 2. 2018, neboť ta – na rozdíl od repliky ze dne 1. 2. 2018 – nebyla sepsána jeho zástupkyní (byla podepsána žalobcem a podána osobně na podatelnu soudu, nikoli z datové schránky zástupkyně). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. června 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu